

SALUTACIÓ

En sortir a la llum «L'Avenc» saluda la premsa en general, especialment la premsa esquerrana i més especialment encara la premsa escrita en català.

Sense desinteressar-nos de les coses de l'ample món, però també sense caure en un mal entès internacionalisme, dedicarem una cordial preferència als sentiments i als fets de casa nostra, i les nostres paraules reflectiran sempre la més pura catalanitat.

No ens cal rebutjar el títol de nacionalistes, perquè nosaltres, internacionalistes sincers, donem al mot nacionalisme només un contingut de justícia, de noble reivindicació. Tota altra interpretació del mot no la compartim.

Segons indica el nostre subtítol «Portaveu de les Joventuts d'Esquerra», acollirem en les nostres columnes, amb vast esperit de comprensió, tots aquells articles i comentaris reflex de les grans inquietuds de l'hora present. Essent el nostre un diari de joventuts caldrà no estranyar l'agudesa del to o la gosadia del gest.

Aspirem a ésser un estol d'avantguarda en qüestions polítiques, socials i religioses. Però més que no pasin scriure'ns en qualsevol «partit» concret, volem solament mostrar una tendència vers l'ideal de llibertat en tots els ordres.

Tot això, naturalment, dintre les restriccions que ens imposa el règim actual. Per tal de superar-les afinarem nosaltres la nostra expressió,

...

Catalunya Social

La nostra orientació

En néixer a la vida pública *L'Avenc* vol que tothom sàpiga per endavant quines seran les orientacions que en l'aspecte social han de marcar-se en les seves columnes; per a això, avui exposem a tall de preàmbul d'aquesta secció, la norma a la qual ens subjectarem en la nostra actuació futura, com una mena de programa o, si es vol, com una declaració de principis, per tal que ningú no pugui mai, amb raó, mostrar estranyesa de les opinions que emetrem ni queixar-se de les actituds que, en arribar les ocasions, adoptarem.

Fem costar, doncs, que *L'Avenc* és i vol ésser sempre una finestra oberta vers Europa, ...

Com a europeus, ens interessaran sempre totes les manifestacions de la vida social a Europa i ens farem ressò de totes les modalitats que el moviment obrer vagi presentant en els diversos estats, principalment en aquells on l'agitació és més intensa.

Com a esquerrans, seguirem el camí que les esquerres ja tenen senyalat arreu del món; ço és, farem la nostra via costat per costat dels obrers que lluiten en contra de les injustícies de l'actual organització de la societat humana, a punt sempre de estintolar-los si mai els vegéssim defallir en la lluita, procurant encoratjar-los quan, al nostre entendre, ho necessitin i oferint-los les nostres columnes per recolzar-hi llurs organitzacions, quan la persecució intenti acorralar-los o bé la desmoralització s'infiltri en llurs PER TAL D'ESSER EFICAC, CAL rengles. Convençuts que la qüestió social

és un aspecte de la lluita de classes, SOM PARTIDARIS DE LA LLUITA DE CLASSES i no podem de cap de les maneres compartir l'opinió dels qui creuen en la possible eficàcia de la política de col·laboració.

Acceptat el principi de la lluita de classes, ENTENEM QUE L'ORGANITZACIO DE LES FORCES OBRERES, QUE SIGUI ESSENCIALMENT 7E-... I ORIENTADA VERS LA CONQUESTA DEL PODER POLITIC I L'APROPIACIO DELS ESTRES I MITJANS DE TREBALL, ço que no es pot assolir sinó ... Per a nosaltres, deixant ara de banda aspectes polítics i d'ètica nacionalista, amb els quals no podem en absolut estar conformes, és el proletariat rus el qui ha de servir d'espill als treballadors de tots els països i són les rojors de la revolució russa les qui hauran de il·luminar l'apoteosi del triomf definitiu dels obrers a tot el món.

Com a catalans, desitgem que els nostres obrers, sense oblidar mai llur catalanitat, s'incorporin al moviment obrer internacional, adoptant aquells mètodes de lluita que l'experiència pròpia i la dels altres els presenti com a més practicables i eficaços. Oïdriem que com més aviat, millor, s'arribés a la formació de un front únic, on anarquistes, socialistes i comunistes, dient-se tots sindicalistes i sense renunciar, si es vol, a llurs credos respectius, poguessin lluitar units per un programa mínim comú, bandejant baralles bizantines, que absorbeixen energies ben aprofitables per a més transcendents em-

Elogi d'En Pep Ventura

A Josep Plà, empordanès il·lustre.

L'Empordà és la terra dels aventurers de l'esperit i dels mestres de l'anècdota que saben perfectament com han de respirar, que és el secret del viure i de la poesia. Per la llur còrpora ossuda respiren l'aire de tots, l'aire de terra; però per la llur ànima clara, amarada de llum, respiren tramuntana i, si no en fa, respiren blau del cel i blau del mar. Però a cada poble empordanès hi trobareu homes deliciosament arbitraris, músics més o menys artistes, federals mal avinguts amb les doctrines del gran Mestre, però sempre assenyalables per llur austeritat.

I aquests homes són el que són perquè han sabut, per gràcia del llevat racial que duen dintre, escatir els tanyes que fa créixer la vida vulgar i apendre en la precisió del paisatge, un sentit exacte de les coses.

Entre els aventurers de l'esperit de la meua terra el més il·lustre de tots és, potser, En Pep Ventura. Estimo la última disposició de la seva voluntat, en volguer ésser acompanyat a la tomba al so d'una sardana, com la millor que pugui escriure's; i estimo més que qualsevol altre ritual, el dels seus companys en acompanyar-lo, camí del repòs etern, en un dia gris de Setmana Santa, amb els instruments sota el braç, emmudits per la litúrgia...

Els elogis tenen per a cadascú una significança diversa. Per a uns, l'elogi d'En Pep Ventura és l'elogi d'un compositor gloriós; per a altres el del renovador de la sardana. Algú, potser, en sentir el so de la tenora sentirà desvetllar-se al fons del cor les hores de la joventut, aquelles hores dolces que no tornaran més! Per a mi, l'elogi d'En Pep Ventura és l'elogi d'un aventurer de l'esperit; l'elogi de l'iniciador de la meua catalanitat essencial. Però les seves sardanes són per a mi les millors sardanes, són les sardanes del record ballades al despertar de l'adolescència, en les eres dels pobles, en les diades de festa major i en les viles, en les nits de clar de lluna de l'estiu... Però jo sento en les sardanes d'En Pep Ventura el cant de la raça, la raça de les terres esbandides d'Empordà, que és la de Catalunya!

E. ISERN DALMAU

preses. L'obrer català, de temperament tant revolucionari i, al ensems, tan bregat i tan capacitat per a la lluita, pot assolir abans que el d'altres pobles la victòria definitiva si, només, arriba a organitzar-se en front únic i s'incorpora decididament a les forces rojes internacionals, com els obrers de tots els països estan fent a corre-cuita.

Finalment, als qui coneixen les nostres arrelades conviccions patriòtiques s'escandalitzen de les nostres manifestacions respecte a la qüestió social, els diem que nosaltres mirem aquesta qüestió sota el prisma de l'idea de llibertat i per tal com NO VOLEM QUE CAP POBLE TINGUI EL DRET D'ESCLAVITZAR NI DOMINAR UN ALTRE POBLE, tampoc volem que CAP HOME PUGUI ESCLAVITZAR NI DOMINAR UN ALTRE HOME. Es, preguntem, l'exploació del burgués altra cosa sinó la dominació i esclavització del treballador, pels mitjans econòmics i coercitius que una organització social, criminalment injusta, ha posat en mans de la classe privilegiada?

ARTUR DOMÉNECH MAS.

Anecdotalari

El menyspreu de la novel·la

La lectura d'un curt però saborós comentari (*Revista de Catalunya*, núm. 2) a un article de Hilari Belloc, publicat per "The New Statesman", sobre l'esdevenidor de la novel·la, m'ha dut a la memòria una petita anècdota que fa uns quants anys va colpir-me profundament.

Desitjant rellegir "Solitud" de Victor Català, la millor novel·la catalana i una de les millors del món, per tal de comparar-ne alguns troços amb altres de semblants d'una novel·la polonesa, vaig demanar-ne un exemplar—llavors jo encara no el posseïa—a la "Biblioteca de Catalunya".

El meu esperit, en fer la demanda, era àvid de fruir novament aquelles vibrants escenes muntanyenques, però desitjava més aviat resseguir les bel·leses d'estil i de lèxic que no pas l'argument de l'obra. Imagineu-vos el meu estupor en sentir de llavis de la senyoreta bibliotecària aquestes paraules: "No l'hi puc entregar, perquè a les tardes no deixem novel·les".

Només vaig tenir esma de saludar i anar-me'n, havent sentit el to despectiu amb què fou pronunciat el mot *novelles*. Avui encara no sé per què era feta aquella limitació. Potser, durant tot el dia eren servides les obres de ciència, serioses; per a les *novelles*, calia anar-hi al matí.

Hauria estat inútil de fer observar a la senyoreta bibliotecària—qui segurament no havia llegit "Solitud"—que em guiava una finalitat concreta i no es tractava pas d'un fútil passatemp. Tinc la certesa que m'hauria repetit gentilment la negativa, i àdhuc que l'expressió del seu gest hauria sentenciat: "Solitud!" Bah, una novel·la!

GRACUS.

Avisos als nostres lectors

Ens plau de posar en coneixement dels nostres benivolguts lectors que aquest diari publicarà dos suplementes setmanals: Els dijous:

Suplement Cinematogràfic

Hi publicarem fotografies, noves de cine, ressenyes, etc. i una secció de correspondència on seran contestades totes les preguntes que ens seran fetes pels llegidors.

Els dissabtes:

Suplement Artístic i Literari

Hi publicarem noves, ressenyes d'Art en general, fotografies, contes, poesies, llibres nous, etc. Admetrem col·laboracions. Tots els suplementes seran fets en paper especial.

(Hi ha també el projecte de publicar els dilluns un suplement esportiu).

JOAN B. RODÉS

(Apol de Montpariàs)